

ὕδατων, παρήγαγε λαμπράν ἑρίδα. Δευκοκέφαλοι αἱετοὶ, περιφερόμενοι εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκάθηντο ἐνίοτε ἐπὶ τῶν ξηρῶν κλάδων ἀπηρχαιωμένων πευκῶν νήσσαι καὶ γῆνες ἄγριοι διέδοκιναν ἀγέληδόν καὶ διευθύνοντο πρὸς τὰς ὕχτας τῆς λίμνης **Huron** καὶ τῆς **Αρωτέρας Λίμνης**. Ὅση γυνὴν ὑπελείπετο κατὰ τὰ ἀνοικτὰ μέρη, ἐτήκετο ἐν τάχει ὑπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀνέμου, καὶ ἐρυθροπτέρυγα πτηνὰ ἐγόγγυζον ὑπὸ τὰς ὄας καὶ τοὺς φηγοὺς, προαγγέλλοντα τὸ ἔαρ. Κατὰ τὰς χώρας ἐκείνας, ψυχρὰς ὅσον καὶ ἡ Ῥωσία ἐν ὄρᾳ χειμῶνος ἂν καὶ καίνται εἰς πολὺ ὑψηλότερον πλάτος, γίνονται τὸν Μάιον ἡμέραι γλυκύνονται, καθ' ἃς τὰ φυτὰ ἀναπτύσσονται θαυμασίως· νομίζεις ὅτι βλέπεις αὐτὰ ἐξογκούμενα καὶ τὸν χειμῶνα ἀναβράζοντα καὶ ἀναθαίνοντα ἀπὸ τῆς ριζῆς εἰς τὴν κορυφὴν τῶν φυτῶν. Τὰ στιλπνὰ φύλλα εἶναι γλαυκὰ ὡς ὕδατα λίμνης· ποὺ δὲ καὶ ποὺ, κατὰ τὰς τελευτωδεις θέσεις, κρέμονται ἀπὸ τοῦ ὕψους γυμνῶν κλώνων σωροὶ μακρῶν βρύων, οἵτινες δίδουσι παράδοξον ὄψιν εἰς τὰ μέρη ἐκείνα. Naί μὲν τὰ δένδρα εἶναι ὅμοια πρὸς τὰ ἡμέτερα, ἀποκτῶσιν ὅμως ἀπίστευτον μέγεθος, φαίνονται μεγαλοπρεπέστερα καὶ οἱ κλώνες αὐτῶν ἐκτείνονται ἀνετώτερον. Βλέπων τις αὐτὰ εἰς ἄκρον πεπυκνωμένα καὶ διὰ τῶν κλάδων καλύπτοντα τὰ γεννώμενα νέα φυτὰ ὑπὸ τοῦ καταπίπτοντος σπόρου, θὰ ἔλεγεν ὅτι συνασπίζονται χάριν ἀμύνης κατὰ τῶν ἀποίκων. Εἶναι ὅμως καὶ μελαγχολικὴ ἡ θέα, διότι φαίνεται ὅτι ἡ σιωπηλὴ καὶ ἡρεμὸς ἐκείνη φύσις περιμένει τὸν κύριον αὐτῆς καὶ δεσπότην. Δὲν εἶναι ἄρα παράδοξον ὅτι νέα κόρη, ἐλθοῦσα ἐκεῖ νήπιον ἔτι, ἀπέκτησαν ἕξεις μελαγχολίας καὶ μελέτης. Ἡ Γιαννοῦλα, μόνη πάντοτε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαπτο περιπαθῶς, ὅστις ὅμως οὐδ' ἐμειδίει, ἡσθάνετο κρυφαίαν τινὰ καὶ ἀνεξήγητον αὐτῇ ἀνησυχίαν.

(*Ἑπεται συνέχεια.*)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐπιγραφαὶ ἀνέκδοτοι τῆς νήσου Κύπρου.

ὑπὸ

Δ. ΠΙΕΡΙΔΟΥ.

(Ἐκ τῆς *Revue Archéologique*.)

Καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν ἀρχαιολογικὰ περὶ Κύπρου ἄρθρα, ἐκ τῶν περιοδικῶν τῆς Ἑσπερίας Ἑυρώπης ἐρανισθέντες αὐτὰ· σήμερον δὲ μεταφέρουμεν ἀπὸ τῆς *Ἀρχαιολογικῆς ἐπιθεωρήσεως* τῶν Παρι-

σίων (*) τὴν ἀκόλουθον πρὸς τὸν Κόμπα de Vogüé ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου Δ. Πιερίδου.

Ἐκ Λάρνακας Κύπρου τὴν (13) 25 Δεκεμβρίου 1865.

Κύριε Κόμπε! Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐπισυνάψω ἀντίτυπα τεσσάρων ἐπιγραφῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ.

« Δέξασθε κτλ.

†.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΣΟΑΝΤΕΙΩΝ Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΗΣ
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΝ
ΣΤΑΣΙΟΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΤΙΜΑΓΙΟΝ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΙΜΙΔΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΑΥΤΗΣ ΑΡΙΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΙΟΥΣ ΑΥΤΟΥ ΣΤΑΣΙΟ
ΒΟΙΣΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΕΟΝΤΑ ΑΡΙΣΤ
ΧΟΝ ΣΤΑΣΙΟΙΚΟΥ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΙΜΟ
ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΚΑΡΙΟΝ ΒΟΙΣΚΟΥ
ΟΝ ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΝ

ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΤΗΣ.

ΕΙΣ ΕΛΤΙΟΤΕ

Αγαθὴ Τύχη

Σοαντείων ὁ θίασος τῆς
Ἀρτέμιδος Τιμοκράτην
Στασιοίκου καὶ τὴν γυναῖκα
Τιμάγιον τὴν θυγατέρα Τιμίδα
καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Ἀρίσ[την]
καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Στασιό[ικον]
Βοίσκον Ἀριστοκρέοντα Ἀριστ[οκ]
χον, Στασιοίκου τὸν υἱὸν Τιμο[κράτην]
τὴν θυγατέρα Κάριον, Βοίσκου [τὸν υἱὸν]
ὃν Τιμοκράτην

Εὐνοίας ἔνεκεν τῆς
εἰς ἑαυτοὺς.

« Πλάξ γρανίτου ραίου ὕψος 0^μ. 33—πλάτος 0^μ. 44 — 0^μ. 09.

» Τὴν πλάκα ταύτην ἔλαβον παρὰ φίλου εὐρόντος αὐτὴν ἐντὸς οἰκίας ἀγορασθείσης παρ' αὐτοῦ ἐν Λάρνακι. Πόθεν δὲ μετεφέρθη δὲν ἠδυνήθην νὰ μάθω, ἐπειδὴ ὁ πρότερος οἰκοδεσπότης εἶχεν ἀποθάνει.

« Εἰς τὰ ἐλιγάρθμια τεύχη τῶν ἐνταῦθα ἀθλίων βιβλιοθηκῶν μας μίαν μόνην Σόαντον ἀπαντῶμεν, τὴν τῆς Καππαδοκίας· ἀπετάθην λοιπὸν πρὸς φίλους ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀνευ αἰσιωτέρου ἀποτελέσματος. Καὶ ὅμως ἀπίθανον ἐθεώρουν τὴν ἐξωθεν μετακόμισιν τοῦ λίθου, διὰ τὸν λόγον μάλιστα ὅτι τὰ ὀνόματα Στασιόικος, Βοίσκος, Ἀρίστη, συνηθέστατα ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κυπρίοις.

» Ἐν τῇ ἀμνησίᾳ ταύτῃ μοῦ ἤλθεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος) Τουρκι-

(*) *Ιούλιος*, 1866.

κὴ κόμη ἀσήμντος τῆς Μεσορίας, ἡ Σήντα, λεύ-
γαν ἀπέχουσα τῆς Κοντέας πρὸς Βορρᾶν. Ἐπισκε-
φθεὶς δὲ αὐτὴν πέρυσιν τὴν 26 Ὀκτωβρίου (7 Νοεμ-
βρίου), κατ' ἀρχὴς μὲν ἀνωφελεῖς ἀπέδωσαν αἱ ἐξε-
τάσεις μου· οὐδὲ ἴχνος ἀρχαίας πόλεως ἐβλεπον
οὔτε πληροφορίαν περὶ ὑπάρξεως ἐρειπίων ἐλάμβαν-
ον ἀπὸ τοῦ ἐγγυρίου. Μετὰ δῖωρον περιπλάνησιν
ἀνεκάλυψα λίθον λευκωμένον καὶ με κοσμήματα·
ἀλλ' ἐνῶ, ἀφοῦ ἐματαιώθησαν καὶ αἱ ἐκ τῆς μικρᾶς
ταύτης ἀνακλύψεως ἐλπίδες, ἤτοιμαζόμην ν' ἀνα-
χωρήσω, εἰς τῶν ὀθωμανῶν τοῦ χωρίου, μεταδοτι-
κώτερος τῶν λοιπῶν, μὲν ἔδειξε θέσιν ὅπου διετεί-
νεται ἔτι ὑπάρχον ἐρείπια. Ἀναβὰς εἰς μικρὸν ὕψωμα
πλησίον τοῦ χωρίου, εἶδον τὰ θεμέλια οἰκοδομῆς
ἐκ τῶν λεγομένων Κυκλωπικῶν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νό-
τον ἐκτεινομένης. Μικρὰ τῶν περιοχῶν ἔχει μήκος
μὲν εἴκοσι, πλάτος δὲ δώδεκα μέτρων μεθ' ὅραν πρὸς
ἀνατολὰς καὶ ἄλλην πρὸς μεσημβρίαν· δίαυλοι 3
μέχρι 3 μέτρων πλατεῖς χωρίζουσι τὸ τετράπλευρον
τοῦτο ἀπ' ἄλλων πρὸς βορρᾶν καὶ νότον. Ἄλλαι τι-
νὲς περιοχαί, τὰς ὁποίας δὲν κατεμέτρησα, τοσοῦτον
εἰσὶ τῆς καταμετρηθείσης· εὐρυχωρότεραι, ὥστε κατὰ
πᾶσαν πιθανότητα ἔμενον ἄστεγοι.

« Ἦναγκασμένος νὰ ἐπανέλθω τὴν αὐτὴν ἡμέραν
εἰς Λάρνακα ὀλίγα μόνον λεπτὰ διέτριψα εἰς τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο· ἀλλ' ἴσως τὸ ἐπαινίδω. Ἐν τούτοις φαίνε-
ται μὲν σχεδὸν ἀνυπόλητον ὅτι οὐ μόνον ἐν Καπ-
παδοκίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν Κύπρῳ ὑπῆρχε πόλις Σόαντος·
φρονῶ δὲ ὅτι τὰ ἐν Σήντᾳ ἐρείπια, ἄγνωστα μέχρι
τοῦδε εἰς τοὺς περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολουμέ-
νους, δεικνύουσι τὴν θέσιν αὐτῆς. Καὶ ἄλλα ἔχομεν
παράδειγματα ταυτωνύμων πόλεων ἐν Κύπρῳ καὶ
κατὰ τὴν παρακειμένην Ἰπείρον· ἀρκεῖ ν' ἀναφέρω
τοὺς Σόλους καὶ τὸν Μαλλόν.

2.

ΤΥΜΒΕΤΙΝΟΣΤΟΔΕΣΗΜΑΤΕΑΝΥΠΟΛΙΣΣΑΔΑΚΕ/////
ΤΙΣΦΡΑΣΟΝΟΙΚΤΡΟΤΑΤΑΝΜΟΙΡΑΝΕΝΕΓΚΑΜΕΝΟ/////
ΔΗΜΩΝΑΣΣΑΛΑΜΙΣΟΝΕΘΡΕΨΑΤΟΠΑΙΔΑΦΕΡΙΣΤΟΝ
ΕΜΠΟΡΙΑΙΣΗΚΡΟΝΔΕΙΣΔΑΧΕΡΟΝΤΕΜΟΛΕΝ
ΠΟΝΤΟΝΕΠΙΠΛΩΣΑΣΑΔΙΜΓΡΕΑΚΑΙΠΟΛΥΚΛΑΥΤΩ
ΜΑΤΕΡΙΚΑΙΡΕΝΕΤΑΣΤΥΓΝΑΙΠΩΝΔΑΚΡΓΑ
ΟΥΧΗΨΑΝΦΩΣΓΑΡΤΟΓΑΜΗΛΙΟΝΟΥΑΥΜΕΝΑΙΟΝ
ΕΚΛΑΓΟΝΑΔΑΔΓΟΟΓΣΟΧΤΑΚΑΙΕΙΚΟΣΕΤΟΥΣ
ΟΥΚΑΚΟΣΕΣΤΑΙΔΑΣΠΑΡΙΟΙΞΕΝΕΧΑΙΡΕΠΡΟΣΕΙΗΑΣ
ΚΟΙΝΟΣΕΠΕΙΘΑΤΟΙΣΟΜΑΘΟΣΕΙΣΦΘΙΜΕΝΟΥΣ.

Τούδε τίνος τὸδε σῆμα τετὼν ὑπὸ λισσάδα κε[ῖται];

Τίς φράσον οἰκτροτάταν μοῖραν ἀνεγκάμεν[ε];

Δημῶναξ Σαλαμῆς ὅν ἐθρέψατο παῖδα, φέριστον

Ἐμπορίαις, πικρὸν δ' εἰς Ἀχέροντ' ἔμολαν.

Πόντον ἐπιπλώσας Ἀλκυονίδα καὶ πολυκλαύτην

Ματέρει καὶ γενίτῃ συγγνὰ λίπων δάκρυα.

Οὐχ ἦσαν φῶς γάρ, τὸ γεμῆλιν οὐδ' ὀμνέαιον.

Ἐκλαγον ἀλλὰ γένος ὀκτακαιεκοσέτους.

Οὐκ ἄκος ἔσται δ' ἀσπάρτοι, ξένη, χαῖρε προσεῖπας

Κοινὸς ἐπεὶ θνατοῖς ὁ πλῆθος εἰς φθιμένους.

Πλάξ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. ὕψος 0^μ. 23 —
πλάτος 0^μ. 28 — μέσον πᾶχος 0^μ. 05.

Ο//////ΕΚΓΥΜΝΑΣΙΟΥΤΡΙΤ

ΤΟΝΓΕΝΟΜΕΝΟΝΕΠΙΤΗΣΠΟΛΕΩ

ΕΧΩΝΔΙΕΤΕΛΕΙΣΒΑΣΙΛΕΑΠΤΟΛ

ΘΕΟΥΣΦΙΛΟΜΗΤΟΡΑΣΚΑΙΤΗΝΠΟΛΙΝΤΗΣΑ

Ὁ ἐκ γυμνασίου ΤΡΙΤ
τὸν γενόμενον ἐπὶ τῆς πόλεως [ε καὶ Γυμνασιάρχου ἐ-
ἔχων διατέλει εἰς Βασίλειαν Πτολ [εμαῖον καὶ Βασίλισσάν
Κλεοπάτραν
Θεοῦ Φιλομήτορας καὶ τὴν πόλιν τὴν Σα [λαμνίων].

« Ἡ προῦσα ἐπιγραφή ἐπὶ δύο ἦτο κεχρηγμέ-
νη προκειμένων λίθων, ὧν μόνος ὁ πρῶτος διεσώ-
θη· ἔχει δὲ οὗτος ὕψος 0^μ. 27, μήκος 0^μ. 83 —
καὶ πᾶχος 0^μ. 40. Καὶ αἱ διαστάσεις αὗται, καὶ ὁ
ἀριθμὸς τῶν λίθων, ἐσφαλμένως ἐσημειώθησαν εἰς
τὴν Γαλλικὴν ἐκδοσιν.

4.

ΣΕΡΟΤΙΟΝΣΟΥΛΙΚΙΟΝ

ΠΑΓΚΛΕΛΟΥΘΗΡΑΝΙΑΝΟΝ

ΖΗΝΩΝΟΝΗΣΑΝΔΡΟΥ

ΑΡΧΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΣ

Σερότιον Σουλίκιον

Παγκλῆα Οὐθρανιανόν

Ζήνων Ὀνησάνδρου

Ἀρχιερασάμενος

Ὑψος 0^μ. 30—πλάτος 0^μ. 52—πᾶχος 0^μ. 30.

« Εἰς Ἀγίου Σεργίου ἔλαβον τὸ φέρον τὴν ὑπ' ἀ-
ριθ. 2 ἐπιγραφὴν μαρμαρὸν· τὰ πρωτότυπα τῆς 3^{ης}
καὶ τῆς 4^{ης} εὐρίσκονται εἰς Λιμνίαν. Τὰ δύο ταῦτα
χωρία ὡς γνωρίζετε μικρὸν ἀπέχουσι τῶν ἐρειπίων
τῆς Σαλαμῆς· δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφισβόλια ὅτι
οἱ τρεῖς λίθοι εἶναι ἐκτῶν λευφάνων τῆς ἀρχαίας
ἐκείνης πόλεως.*

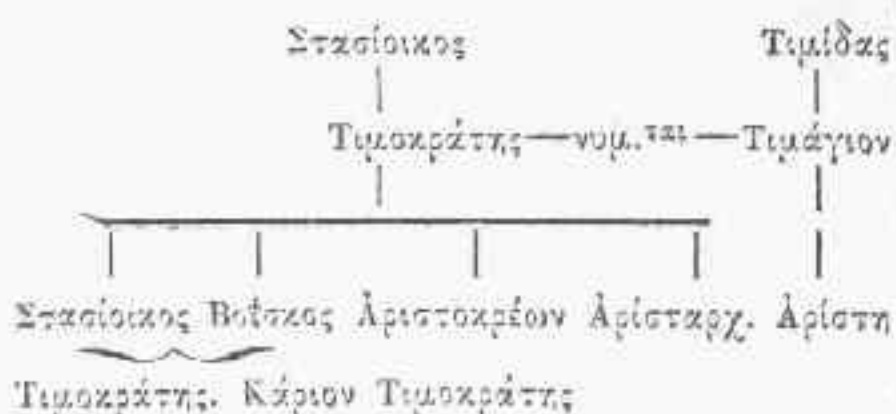
Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κ. Πιερίδης· ὁ δὲ πολυμαθὴς
κόμης de Vogüé προστίθει τὰς ἐφεξῆς ἀξίας λό-
γου παρατηρήσεις.

« Ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 ἐπιγραφή ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ ἐν
Σοάντῳ θιάσου τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τιμὴν τῆς οἰκο-
γενείας τοῦ Στασιόικου, διὰ τὰς πρὸς τὴν ἀδελφó-
τητα ὑπηρεσίας αὐτῆς. Περὶ ὁμοίων ἐπιγραφῶν τῆς
Ρόδου, τῆς Θήρας κτλ. ἐποχηματεύθη ὁ Κύριος C.
Wescher, (Rev. archéol. Σεπτεμβρ. 1864, Δε-
κεμβρ. 1865) ὅστις, πολλὴν, καὶ δικαίως, ἀποδίδει
σημασίαν εἰς τοὺς ἐλευθέρους καὶ πολυμελεῖς ἐκείνους
συλλόγους τοὺς περὶ τὸν βωμὸν εἰδικῆς τινος θεό-
τητος ἐπὶ σκοπῷ θρησκευτικῷ, καλλιτεχνικῷ ἢ ἐ-
λεημοσύνης, συνεδριάζοντες. Ἐκ τῶν συλλόγων τοῦ

των οἱ θίασοι, ἀναπτυχθέντες κυρίως εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πλησίον τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τῶν λατρειῶν αὐτῆς, ἔφερον θρησκευτικώτατον χαρακτῆρα. Ὁ Κύριος Wescher συνέταξε κατὰλογον τῶν μέχρι τοῦδε γνωσθεισῶν ἀδελφοτήτων, ὧν ἐκάστη διακρίνεται ὑπὸ τ' ὄνομα τῆς λατρευομένης θεότητος. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν αἱ θεότητες τῆς Ἀνατολῆς, ὡς ὁ Ἄδωνις, Σέραπις ἢ Ξούσαρης· καὶ αἱ ἐξελληνισθεῖσαι Ἀφροδίτη (Ἀστάρτη), Ἀσκληπιὸς (Ἑσμούν), Ζεὺς Ἀταβύριος (Θεὸς ἐγγώριος τῆς Ρόδου, ἡλιακός), Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος [Βαχλ. ἐμφανῶν τὸν ἥλιον], Κυβέλη [Θεὰ τῆς Φρυγίας ἢ τῆς Συρίας].

« Ὁ σύλλογος τῆς Ἀρτέμιδος παρουσιάζεται νῦν διὰ πρώτην φορὰν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Κ. Πιερίδου· ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ξανθῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀδελφῆς ὁ σύλλογος οὗτος ἐλάτρευε τὴν Ἀνατολικὴν σεληνιακὴν θεὰν Τανίθ ἢ Ἀναίτιν, δύνανται φιλοπόλεμον καὶ κακοποιὸν, ἥτις ἀνεξικλήτως πῶς παριστάται ποτὲ μὲν μὲ τὰ προσόντα τῆς παρθενίας, ἄλλοτε δὲ μὲ ἀσελγεῖς ἰδιότητες, τὴν γονιμότητα τῆς φύσεως ὑποδηλούσας.

« Ἡ ἀδελφότης εἶχε τόπον συναθροίσεως, ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ ὁποίου εὕρισκετο ἡ ἐπιγραφὴ, ἐν τῷ τοίχῳ παραιοσημένῃ βάσις ἀγάλματος δὲν ἦτο, διότι λεπτὴ ἢ πλάξ καὶ διὰ τὸν λόγον ἀκόμη οὐ πολλὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα πρόσωπα. Ὁ γενεαλογικὸς πῖναξ τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου οἴκου σχηματίζεται ὡς ἑξῆς:

« Στασίοικος εἶναι ὄνομα τὰ μέγιστα Κυπριακόν· μεταξὺ τῶν δέκα βασιλείσκων τῶν κυβερνώντων διακρίνεται τὴν νῆσον ὅτε ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀναφέρεται ὁ Στασίοικος, βασιλεὺς τοῦ Μαρίου, ὃν καθήρσατο Πτολεμαῖος ὁ Σωτὴρ ἐν ἔτει 313 π. Χ. Ἰσως δὲν ἦτο ἄσχετος πρὸς αὐτὸν ὁ Στασίοικος τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γραμμάτων φαίνεται γράφθησα παρὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Β'. πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος· καὶ ἐπειδὴ αἱ μνημονευόμεναι τέσσερες γενεαὶ περιλαμβάνουσι χρονικὸν διάστημα ὑπὲρ τὴν ἑκατονταετηρίδα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τυγχάνει ὢν σύγχρονος τοῦ ἐκπτώτου μονάρχου.

« Ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐπιγραφὴ ἀνήκει εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς· ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 3 ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις ἀγάλματος γυμνασιάρχου τινὸς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας, οὗ τινος τ' ὄνομα ἀπωλέσθη σὺν τῷ ἀπυρτιζοντι τὸ ἕτερον ἡμῶν τῆς ἐπιγραφῆς λίθῳ. Ἐξῆς οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου Δ'. φιλομήτορος καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κλεοπάτρης, τουτέστιν ἀπὸ 181 ἕως 146 π. Χ.

« Ἐν τῇ δ'. ἐπιγραφῇ ἔχομεν λίαν περιέργον προσέγγισιν ὀνομάτων. Ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ἐπωνυμίας « Οὐρηρανίος » γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Παγκλεὺς ἦν θετὸς υἱὸς Ρωμαίου τινὸς Οὐρηρανίου ἐπικαλουμένου· γνωρίζομεν δὲ ὅτι ὁ Ὀνήσανδρος, Ἕλλην συγγραφεὺς πραγματείας περὶ πολεμικῆς, ἀφιέρωσε τὸ σύγγραμμά του εἰς τινὰ Κ. Οὐρηράνιον, ὅστις ὑποτίθεται ὁ ἐν ἔτει σωτηρίῳ 49ῳ Ἰπάτος, ὁ πρότερον ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου σταλθεὶς εἰς Καππαδοκίαν ὅπως δεχθῇ τὴν ὑποταγὴν τῆς χώρας ἐκείνης. Ἰπάρχει λοιπὸν ἐξ ἑνὸς μὲν μέρους Ὀνήσανδρος Πελάτης Οὐρηρανίου, ἀπ' ἑτέρου δὲ ὁ υἱὸς Ὀνήσανδρου τινὸς, ὅστις ἐγείρει ἀνδριάντα εἰς τὸν θετὸν ἐνὸς Οὐρηρανίου υἱόν. Ἐὰν ἡ σύμπτωση αὕτη δὲν εἴηαι τυχαία, τότε πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν τῷ Παγκλεῖ ἀποδιδομένην τιμὴν ὡς συνέχειαν τῆς μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν πττροπαράδοτου σχέσεως. Ὁ Ὀνήσανδρος, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρίς, ἦτο πιθανῶς Κύπριος· τὸν δὲ Παγκλεὺς υἱοθέτησεν ἰσως ὁ Οὐρηράνιος ὅτε ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀνατολήν.»

Τοῖς ἐν Περσίῳις Ἑλληνισταῖς ἐφάνη ἀπ' ἀρχῆς χωλαίνουσα ἡ ὑπὸ τοῦ Κ. Πιερίδου προταθεῖσα ἀνάγνωσις τοῦ προτελευταίου στίχου τῆς Β'. ἐπιγραφῆς. Ὁ Κύριος Egger ἐπελήφθη τῆς διορθώσεως, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος· ἀπέκλειτο δὲ εἰς τὸν Κ. Miller, νὰ λύσῃ ἐπιτυχῶς τὴν ἀπορίαν ἐν τῇ Revue Archéologique τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, διαιρέσας ὡδὲ πῶς τὸν προειρημένον στίχον·

Οὐ κακὸς ἐστ' Αἰδῆς· πέριθι, ἔνεα, χαῖρε προσεΐπας.

Περὶ τῆς ἐμμέτρου τούτης ἐπιγραφῆς ὁ Κ. Miller λέγει· « Elle est de nature à figurer dignement dans l'appendice de l'anthologie grecque. »

ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΕΝ ΚΡΗΤῃ.

Ὅταν ἀποθάνῃ τις ἐν Κρήτῃ, γυνὴ καθήμενη παρὰ τὸν νεκρὸν καὶ τὴν κόμην ἔχουσα λελυμένην, πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀποθανόντος, ἀφορῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Τίλλουσα δὲ τὰς τρίχας καὶ τὰς παρειάς καταξέουσα, ἐπιφωνεῖ ἐκ διαλειμμάτων ἰσθὺ γιὰ μου! ἦτοι ἰΦοῦ, Γιὰ, τὸ σχετικαστικὸν τῶν ἀρχαίων.